

LUF JOE 4 EVER

HETTY VAN AAR

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2019 Standaard Uitgeverij nv, Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen
en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Eline gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier, met
toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26780 2
D/2019/0034/125
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

PIEPTIEPTIEP

Piep, piep, piep! Eline schrok wakker. De wekker! Ze draaide zich op haar zij om het ding een mep te geven. Piep, piep, piep, klonk het weer. Dat was de wekker niet. Het gepiep kwam van buiten. Het was een vrachtwagen die achteruitreed. 'Ho! Stop!' riep een mannenstem boven het gebrom van de motor uit. Toen was het stil. De stem en de motor zwegen. Gelukkig, dacht Eline en ze draaide zich om in haar lekker warme bed. Buiten klapte het portier van een auto dicht. Een laadklep schoof piepend naar beneden.

Geïrriteerd schudde Eline haar hoofd. Wat een lawaai. Dachten ze daarbuiten dat ze alleen op de wereld waren? Het was nog veel te vroeg. Ja toch? Eline opende één oog en keek op haar wekker. Halfnegen. Was dat te vroeg? Ja, want

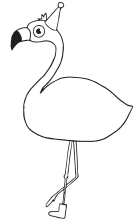
het was zaterdag. Ze mocht uitslapen, zeker vandaag. Gisteravond was ze met papa uit eten geweest. Naar de Italiaan, natuurlijk. Papa was de laatste tijd verzot op Italiaans eten. Daarna mocht ze heel lang opblijven. Ze kon toch uitslapen. Niet dus.

Met een zucht stapte ze uit bed en keek door een kier van de gordijnen. Een levensgrote verhuiswagen stond voor het huis van de burenen en ook nog een stukje voor het huis daarnaast. Terwijl Eline voor het raam wakker stond te worden, sjouwden gespierde mannen vanuit de laadbak naar het huis van de burenen en terug. Er kwam een zwart bureau voorbij en een grote, zwarte tafel. Een witte wasmachine volgde. Eline zuchtte. Een wolkje van adem verscheen op het glas. Ze veegde het weg met de mouw van haar pyjama. Een van de verhuizers keek omhoog, haar kant uit. Snel deed ze een stap achteruit. Ze keek naar haar bed, maar haar nieuwsgierigheid won. Ze was benieuwd naar de nieuwe burenen. Zouden het erg saaie mensen zijn, met alleen maar zwarte meubels? Ze gluurde opnieuw door een kier, net op tijd om de rode bank te zien. Een schilderij volgde. Ze kon niet zien wat het voorstelde, want het zat verpakt in bubbeltjesplastic. De vrolijke kleuren knalden door het plastic heen. De burenen leken toch minder saai dan ze net nog dacht. En daar,

wat was dat?

Eline schoof het gordijn opzij. Een mintgroen kastje verdween naar binnen, er zaten roze knopjes op. Een lamp met roze flamingo's volgde, tegelijk met een mintgroen bed. Dat zouden de meubels van het nieuwe buurmeisje zijn. Ze had het meisje nog niet ontmoet, maar ze wist nu al hoe haar kamer eruitzag. Mintgroen met roze, dat kon best eens een aardig buurmeisje worden.

Eline wreef haar voeten over elkaar, ze waren koud geworden. Zou ze nog even in bed kruipen? Nee, ze trok haar badjas en haar sloffen aan en liep naar beneden. Kijken of papa wakker was. Misschien wist hij iets meer over de nieuwe bureu.

Papa zat over zijn krant gebogen, met een muziekje op de achtergrond. Het was een lief liedje, ze had het niet eerder gehoord.

'Dag papsieflapsie', zei ze en ze gaf papa een knuffel op zijn hoofd, precies boven zijn rechterwenkbrauw. Toen haalde ze met alle tien haar vingers zijn donkere haren door de war. 'Ga weg, plaaggeest', riep papa. 'Je bederft mijn kapsel.'

Ze deed het expres nog een keer, tot alle haren overeind stonden.

Papa voelde voorzichtig aan zijn kapsel. 'Help!

Dit is coupe catastrofe! Heb ik daarvoor een uur bij de kapper gezeten?’

Een uur bij de kapper? Dat moest een grapje zijn, dacht Eline. Intussen speelde het lieve liedje vrolijk verder. Nieuwsgierig keek ze over het hoofd van papa naar de playlist op zijn telefoon. ‘Love Someone’ van Jason Mraz, las ze.

‘Wat een mooi nummer’, zei ze.

‘Ik vind de tekst zo goed’, zei papa en hij zong zachtjes mee:

*When you love someone,
it comes back to you*

Ongerust keek Eline hem aan. Een naar gevoel drong zich op. Hij was toch niet verliefd? Nee, haar papa niet. Meteen schaamde ze zich om dat nare gevoel.

‘Werd je ook wakker van de verhuiswagen?’ vroeg papa. Dat klonk weer heel normaal. Zie je wel, er was niets aan de hand. Papa werd nu eenmaal blij van mooie dingen. Van mooie gebouwen, mooie schilderijen, mooie kleren en blijkbaar ook van mooie liedjes.

‘Werd je ook wakker van de verhuiswagen?’ vroeg papa weer.

Eline liep naar de koelkast en schonk een glas sinaasappelsap in. Ze nam vast een slokje en ging tegenover papa zitten. ‘Die mannen